

Kirkkoherra, rovasti

ILMARI KARVONEN

on syntynyt 7. 8. 1893 Luumäellä. Hoidettuaan papinvirkoja Räisälässä, Kaukolassa, Kangaslammilla, Sortavalan maaseurakunnassa, Nurmeksessa, Rautjärvellä ja Sammatissa hän siirtyi 1. 5. 1922 Viipurin tuomiokirkkoseurakunnan komministeriksi. Hän suoritti täten erittäin pitkän ja siunausrikkaan ajanjakson sananpalvelijana Viipurin kaupungissa.

Tunnen vain yhden – Jeesuksen Kristuksen, ristiinnaulitun

(I. Kor. 2: 2).

Yllämerkityissä sanoissa meitä puhuttelee yhden asian ihminen. Me tunnemme tai ainakin aavistamme tuollaisen yhden asian ihmisen voiman salaisuuden. Merkitseehän kaiken harrastuksen ja elämäntyön keskittäminen yhteen ainoaan sielun tunteita ja ajatuksia täyttävään asiaan suurta voiman lisäystä. Ne henkilöt, jotka ovat näin tehneet, ovat onnistuneet saavuttamaan todella mainitsemisen arvoisia tuloksia elämässään. Me ihailemme heitä ja usein toivomme pääsevämme heidän kaltaisikseen, vapaiksi elämää hajoittavista ja sielua eri tahoille vetävistä ja repivistä pyrkimyksistä. Mutta toisaalta nämä yhden asian ihmiset tuntuvat meistä jollain tavoin luotaan työntäviltä, henkisesti rajoittuneilta. Yksipuolisuudessaan he eivät useinkaan huomaa muuten kuin oman asiansa merkityksen. He näyttävät kadottaneen suh-

teellisuuden tajun, kun muut elämän tekijät ovat heille jotenkin merkityksettömiä heidän edustamansa asian rinnalla. Tämä saattaa meidät tavalliset monitouhuiset ihmiset pysyttelemään syrjässä tai ainakin kunnioittavan välimatkan päässä noista »aina yhtä ja samaa jankuttavista» yksilöistä.

Silti meidän täytyy myöntää, että uskonnon maailmassa kaikki todella vaikutusvaltaiset ja voimakkaat persoonallisuudet ovat olleet juuri tuollaisia heikkoudessaan ja rajoittuneisuudessaan väkeviä yhden asian ihmisiä. Sellainen mies oli apostoli Paavali, joka tällä kertaa puhuttelee meitä ja kehoittaa tulemaan hänen seuraajikseen niinkuin hänestä on tullut Kristuksen seuraaja. Samalla hän ilmoittaa, mikä tuo yksi asia on, jonka rinnalla kaikki muu saa jäädä syrjään.

Vain yhden asian miehenä opettaja on tässä seurakuntansa keskellä. Hän on vakaasti harkiten päättänyt jättää kaikki muut itsessään tärkeät asiat sivuun tuon yhden rinnalla. Toisten syrjäyttäminen ei johdu unohtamisesta vaan koska tuo yksi vain kelpaa pelastuksen perustukseksi, nimittäin Jeesus Kristus. Hän tunsi tarkasti sen pelastuksen tien, jota juutalainen lakihurskaus suositteli: lain käskyjen tunnollisen noudattamisen. Paavali oli omassa elämässään saanut kokea sen tien riittämättömyyden. Jeesuksen Kristuksen rikas henkilöllisyys: hänen ainutlaatuinen suhteensa taivaalliseen Isään, hänen monet ihmisrakkaudesta johtuneet ihmetekonsa, hänen voimallinen opetuksensa Jumalan valtakunnasta, olivat Paavalille tuttuja, mutta vain yksi kelpaa iankaikkisen autuuden perustukseksi: ristiinnaulittu Jeesus Kristus, Jumalan Poika, joka näin on tullut maailman Vapahtajaksi. Jos hän ajatteli näiden Jeesuksen elämän historiallisten piirteiden lisäksi korotetun Kristuksen merkitystä; Häntä Jumalan lain täyttäjänä ja uskovien uuden elämän esikuvana sekä Jumalan valtakunnan hallitsijana, eivät nekään merkinneet mitään. Kun on kysymys syntisen ihmisen ainoasta turvasta elämässä ja kuolemassa, lohdutusperustaksi kelpaa vain Jeesus Kristus ristiinnaulittuna.

Mutta Paavali ja kaikki ne hänen seuraajansa, jotka ovat olleet yhtä yksipuolisia, ovat saaneet kokea, että ristin julistukseen liittyy ehdottomasti ristin pahennus. Tuollainen yksipuolinen opettaja ja pelastuksen kalliolle päässyt kristitty uskonveli ja -sisar saa osakseen moitetta ja väärinymmärrystä niin hyvin suruttoman kuin uskovien maailman puolelta. »Koko maailman autuus» on »löysää oppia», mistä, jos se todella omaksutaan, on seurauksena suruton elämä lihan vapaudessa. Tällaiset väitteet eivät ole olleet tuntemattomia Suomen Siionissakaan. Ristin pahennusta täytyy vielä tänä päivänä kantaa jokaisen kristityn, jonka ainoana rikkautena ja pelastuksen toivona on Jeesuksen Kristuksen risti, minkä kautta ristin kantaja on ristiinnaulittu maailmalle ja maailma hänelle.

Mutta tähän apostolin sanaan, ettei hän tahdo tietää mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta ja hänestäkin ristiinnaulittuna, sisältyy edellisen lisäksi toinenkin ajatus. Ristiinnaulittu Jeesus Kristus ei ole kristitylle yksinomaan sielun pelastuksen a ja o, ainoa kallio ja kulmakivi, vaan myös se puku, jossa hän esiintyy ihmisten keskellä samoinkuin Jumalan edessä. Onhan meille kaikille tuttu tuo Jumalan sanan viittaama pelastuksen tie. Jeesus Kristus on se vaskikäärme, johon katsomalla syntinen tulee terveeksi sairaudestaan. Samalla se on kuitenkin monelle tuntematon ja suorastaan vastenmielinen tie. Luonnollinen ihminen on haluton ja järjen juonittelun takia vastahakoinen yksipuolisesti pitämään kiinni tästä perustuksesta. Vaikka tiedämmekin olevamme muuten hukassa ilman Jeesusta ja hänen ansiotaan, on kuitenkin turvaamisemme häneen kaikesta sydämestä usein yhtä kaukana tiedostamme kuin itä on lännestä. Jokainen päivä asettaa meidät koetukselle: jaksammeko käytännössä sydämen turvapaikkana pitää Jeesusta Kristusta ja hänen ristiään? Olemmeko ihmisten keskellä myös sellaisia, joiden elämä todistaa heidän uskostaan ja uskonnollisesta tiestään?

Meillä on kirkkovuodessamme ja jumalanpalveluselämässämme aikoja ja tilaisuuksia, jotka erityisesti hiljentävät meitä ris-

tiinnaulitun eteen. Sellaisia ovat paaston aika, joka päättyy hiljaiseen viikkoon ja Herran Ehtoollispöytä. Silloin Jeesus Kristus asetetaan jälleen silmiemme eteen nimenomaan »vain ristiinnaulittuna». Kohotatko katseesi häneen, tuohon merkkiin, jossa yksin olet voittava sielunvihollisen, synnin ja kuoleman turmiovallat? Osoitatko häntä myös toisille synnin murtamille tuollaisena ainoana elämän ja pelastuksen merkkinä? Kristuksen rakkauden tulisi ohjata meitä siihen entistä enemmän tänä aikana.

Kristuksen pelastama ihminen seisoo myös Jumalansa edessä yhden asian ihmisenä, kun Jumalan laki ja omatunto häntä tuomitsevat synnin tähden. Tuo yksi asia: ristiinnaulittu Jeesus Kristus, on hänen puolustajansa myös kuoleman hetkellä ja kerran viimeisellä tuomiolla. Kyllä silloin tarvitaan oikein vakavaa päätöstä olla mistään muusta tietämättä kuin tästä: syntisten ainoasta turvapaikasta, siitä nimestä, jossa hurskas löytää itselleen vahvan varustuksen ja saa avun otolliseen aikaan.

Ystäväni, ken lienetkin: kadotetun Karjalan entinen asukas tai muun Suomen heimon jäsen! Jos olet väsynyt omiin keinoihisi etsiessäsi autuuden perustusta, anna kunnia Jumalalle ja hänen valmistamalleen uudelle elävälle tielle. Pyydä armoa tullaksesi tässä suhteessa vain yhden asian ihmiseksi. Yritä joka päivä asettua sydämessäsi syntejään itkevän Pietarin, Jeesusta rakastavan syntisen vaimon ja katuvan ristin ryövärin seuraan! Siinä seurassa saat vielä suurempia nähdä: ristiinnaulitun lävitse sinua kohti loistavat rakkaan taivaallisen Isäsi kasvot.

I. Karvonen.